

Прѣпорци се волно вѣихтъ,
Кръстове по тяхъ.

Мжже, жани запѣхтени
Бързишкомъ вѣрвжтъ,
Моми тичатъ зачървени
И китеи държжтъ

На край града едвамъ сварятъ
Съ трепетна душа,
Вигъ се чува : Царьтъ, Царьтъ !
Ей го, прилѣтя !

Красенъ, горделивъ, катъ ляндръ
Въ полски цвѣтове,
Появи се Александъръ
Срѣдъ купъ князове.

Гледатъ, гледатъ и невѣрватъ...
Младъ, голѣмъ и старъ
Свалятъ шапки... потреперватъ
Прѣдъ Сѣверний Царь.

Сички сърдца затуптяжъ.
Царя приближи,
Сички очи се налѣхъ
Съ радостни съзи.

Ала той умилно даже
Гледа ги засмѣиъ,
Катъ че иска да имъ каже :
Елата къмъ менъ !